

Prolog

Han standsede brat op og vendte sig.

Havde der ikke været en lyd?

Bjarne holdt vejret, selv om han var forpustet efter at have løbet, og spejdede angsteligt rundt.

Den mørke gade var tom og tavs. På den blæksorte himmel hang der enlige, dybgrå skyer. En kuglerund fuldmåne kastede sit blege, hvide lys ned over den slumrende by.

Da han var overbevist om at han ikke havde hørt noget, satte han i gang igen.

Hans hæle ramte fortovsfliserne med uregelmæssige tramp som kastede ekkoer imellem husene. Han løb skiftevis i mørke og i gadelampernes forløsende lys. Han kunne mærke sin puls pumpe i ørerne og smage den salte sved på overlæben. Et smertende sidesting mindede ham om at de mange fodboldkampe han havde spillet som ung nu var fortid.

De ting han havde set rumsterede i hans oprørte tanker. Den slags skete jo ikke i virkeligheden. Det var ganske enkelt umuligt. Det hørte til i de skrækfilm som han havde slugt med morbid appetit i sine teenageår, længe før han havde mødt sin kone og stiftet familie. Var han blevet sindssyg? Måske. Men det ændrede ikke på at han *havde* set det. Han havde set *den*.

Et øjeblik blev han i tvivl om han løb den rigtige vej. Alle gaderne lignede hinanden i denne forbandede by. Især om

natten. Men så fik han øje på den snævre gyde som ledte ind mellem to høje bygninger. Han standsede og tøvede. Herinde var der ingen belysning, og mørket var tykt som på havets bund. Det eneste han kunne se var den smalle åbning 50 meter fremme, som markerede nabogaden.

Bjarne kastede atter et blik bagud. Gaden var øde så langt hans øjne rakte. Og han kunne intet høre ud over sit eget hivende åndedræt. Måske var han alligevel sluppet uset ud af huset? *Den* sov jo trods alt, da han kravlede ud ad vinduet.

Der var ikke tid til at tænke over det nu. Han tørrede en dråbe sved af næsen og begyndte langsomt at gå ned gennem passagen.

Til venstre fornemmede han et gelænder og en trappenedgang. Derefter passerede han to containere. Et plasticrus eller noget lignende knustes under hans sko med en skrap knasen, som fik ham til at fare sammen. Han satte farten op.

Han kom ud på den nye gade og skråede over vejen. Her ledte en indkørsel ind til en baggård. Han løb tværs over asfalten og hen til en hvid dør. Hurtigt stak han hånden i lommen og gravede nøglebundet frem. Hans rystende hænder var klamme af sved, og han tabte knippet med en skærende klirren. Bjarne skar en grimasse og kastede et blik rundt i den dunkle gård.

Stadig alene.

Med hurtige bevægelser samlede han nøglerne op og fik åbnet døren. Han skyndte sig ind, smækkede efter sig og trykkede koden på panelet på væggen.

GODKENDT – ALARMSYSTEM AKTIVT, lyste giftgrønne tal i mørket.

Bjarne sukkede en smule beroliget. „Så langt, så godt ...“

I inderlommen fandt han cykellygten, som han tændte. Han lyste rundt i det lille baglokale og afslørede et rod af kasser, elektronisk udstyr og pakker med printerpapir.

Han gik hen til rummets eneste dør. Den ledte ind til kantinen. Lokalet lå badet i et goldt lys som svømmede ind fra gadelamperne uden for vinduerne og glinsede i de glatte overflader på bordene. Her lugtede svagt af kaffe og rengøringsmiddel.

Det var nok bedst ikke at tænde lyset. Han måtte klare sig med lygten. Det kunne han også sagtens. Han kendte bygningen godt.

Bjarne listede imellem bordene, ned ad gangen forbi kopi-maskinen og ind på sit kontor. Han undlod at lukke døren efter sig. Hurtigt klappede han computerskærmen op, tændte for maskinen og satte sig.

Uden at være klar over det vred han utålmodigt hænderne imens den startede op. „Kom så ... kom *så* ... sløve bras ...“

Pc'en derhjemme var hurtigere, og den havde selvfølgelig også forbindelse til internettet. Men han turde ikke bruge den. Ikke så længe *den* var i nærheden.

Omsider bad skærmen ham om brugernavn og adgangskode. Bjarne tastede med usikre fingre.

Skrivebordet dukkede op. Han åbnede internetbrowseren og indtastede et søgeord.

Maskinen fandt ingenting. Han prøvede et andet. Samme resultat.

Bjarne tænkte sig om et øjeblik. Så tastede han et nyt ord. Denne gang fandt computeren 4 hits. Han prøvede siderne

en ad gangen. Den andensidste så lovende ud. Sort baggrund, ingen billeder og diskret, grå skrift.

„Bingo,“ hviskede Bjarne. Han gav sig til at læse teksten.

Der var et par minutters stilhed i kontoret.

„Sølv ...“ mumlede han. „Det har jeg slet ikke tænkt på.“

Han måtte tage forbi guldsmeden i morgen tidlig og skaffe sig noget. Han måtte sørge for altid at have det på sig. Han måtte ...

„Jeg er ved at blive sindssyg,“ hviskede han til skærmen og afbrød sine skræmte tanker. „Jeg har fået paranoia ... vrangforestillinger ... må være symptomer på stress ...“

Han gemte ansigtet i de svedige hænder et øjeblik. Derfor så han ikke skikkelsen som gled lynhurtigt forbi uden for vinduet. Så rystede han på hovedet og kom til sig selv igen. Han klikkede på et link i bunden af siden, og en tom e-mail poppede op.

„Jeg sender ham mit mobilnummer ... kan vel ikke skade at være på den sikre side.“

Den rationelle del af ham bad ham om at tage sig sammen. Han var en 39-årig mand, en sund og fornuftig familiefar, som sad klokken 2 om natten på sit kontor, i ly af mørket som en anden indbrudstyv, og var i færd med at give sit nummer til en eller anden afsporet person der bildte sig ind at han havde set flere af disse ... uhyrer, og at han var i stand til at uskadeliggøre dem. Det var jo latterligt! Det var også derfor han ikke var gået til politiet. Selvfølgelig ville de ikke tage ham alvorligt hvis han kom rendende og fortalte dem hvad han mente at han havde set. At han havde mistanke om at ...

Et dæmpet bump.

Bjarne stivnede og kiggede op i loftet. Hans hjerte satte omgående tempoet op. Lyden var kommet fra taget. Var den ikke?

Hurtigt tastede han de otte cifre og trykkede SEND.

Han lukkede computeren ned og rejste sig. Listede hen til døren og kiggede ud i gangen. Den var tom. Forsigtigt sneg han sig ned imod kantinen. Det store lokale var fuldkommen stille. Alarmen ville advare ham hvis en af dørene blev brudt op, eller et vindue blev smadret.

Bjarne siksakkede imellem borde og stole. Han standsede brat, da en dyb knurren kom kravlende ud af stilheden. Han snurrede en omgang om sig selv og gloede forskrækket rundt.

Han var alene.

Måske havde det bare været hans fantasi? Eller en bilmotor et par gader væk?

Bjarnes øjne blev runde da han lagde nakken tilbage og stirrede op i det store ovenlysvindue to meter oppe. Et sort, firkantet hul viste et udsnit af nattehimmelen. En enorm, mørk og pelsklædt skikkelse sad på hug på glasset og gloede ned på ham. De store, gule øjne skinnede som to ondsindede stjerner.

„Nej ... nej, det her ser jeg ikke ...“

Glasset slog faretruende revner under vægten fra den tunge fremmede med en sprød, knagende lyd. Bjarne stirrede på de store, bare fødder der havde klolignende negle.

Før han kunne nå at flytte sig, løftede skikkelsen en tyk arm imod den dødsorte himmel og lod den hamre ned igen-

nem glasset. Ruden eksploderede i en regn af skår og startede alarmens skingre hulen, selv om Bjarne aldrig nåede at opfatte lyden som andet end sit eget desperate skrig, da indtrængereren kom farende ned over ham.

I

[27 døgn senere]

Bilen sænkede farten og rullede ind til kantstenen. Det gav et næsten umærkeligt ryk da den tog holdt.

Peter åbnede øjnene og løftede hovedet. De befandt sig på en øde hovedgade med små, triste boliger.

„Så er vi her,“ oplyste moren overflødigt og slukkede motoren.

Huset, de holdt ud for, havde nummer 18 og var måske det sørgeligste af dem alle. Det matchede både Peters, morens og storebrorens humør. Ingen af de tre havde været særlig glade siden den lille familie var blevet splittet.

Selv Bella så ud til at være mærket af stemningen. Cockerspanielen sad med et beklemmt udtryk i de brune øjne på sædet ved siden af Peter.

„Vi skal nok få det rart her,“ mumlede han. Mest for at bakke moren op.

Steffen som sad på forsædet sagde ikke noget.

„Det er selvfølgelig noget lidt andet end vi er vant til,“ fortsatte moren med et smil som virkede fremtvunget. „Men jeg tror vi bliver glade for det.“

Huset var af gulbrune mursten og havde et mosbegrøet tag. Persiener var trukket for vinduerne. Græs og ukrudt havde for længst vundet kampen om pladsen i forhavens blomsterbede. En ujævn indkørsel førte op til en gammel carport, hvor der holdt en lille, rustrød bil.

II

Et par nedfaldne blade dansede hen over asfalten uden for Peters rude, og han så ned ad gaden. Byen virkede nærmest forladt.

Ulm.

Hvad var det også for et dystert navn? Det passede vel meget godt til denne lille bitte, døsig landsby. Peter havde aldrig været her før, men han vidste at det var en flække der knap nok var berettiget til et byskilt.

De befandt sig næsten 100 kilometer fra storbyen og deres gamle hjem, hvor faren nu boede alene.

„Skal vi sidde her hele dagen?“ spurgte moren og forsøgte at lyde munter.

Steffen steg ud med et dæmpet suk. Peter og Bella fulgte efter.

De åbnede bagklappen og tog de sidste kufferter ud. Resten af sagerne var allerede blevet fragtet hertil af et flyttefirma.

Bella smuttede hen og lettede ben op af hækken, som næsten havde tabt alle sine blade.

Himlen over dem var tung og grå af efterårsskyer, og en ublid vind mindede dem om at sommeren var forbi.

Moren skuttede sig. „Uh, lad os se at komme ind i varmen. Nu håber jeg Jørn er hjemme, som han lovede ...“

„Det er han skam,“ svarede en stemme uventet oppe fra huset.

En lavstammet, midaldrende mand med et stort overskæg kom op ad en kældertrappe. Han var iført en nusset, mørkeblå skjorte og slidte bukser. Det måtte være udlejeren. Han boede i kælderen, havde moren forklaret.

„Åh, goddag, Jørn,“ udbrød moren høfligt og gik ind ad den flisebelagte gangsti.

Jørn rakte en hånd frem.

Moren trykkede den med et venligt smil. „Det er så Steffen og Peter, som jeg fortalte dig om. De er 16 og 14.“

„Goddag med jer,“ hilste Jørn og gav dem på skift hånden.

Peter forventede halvvejs at udlejeren ville kommentere hvor meget brødrene lignede hinanden. Det gjorde folk næsten altid. De havde mørkt, tykt hår og noget, som mor kaldte »melankolske træk«. Det havde de efter faren.

Men Jørn sagde ikke noget. Kiggede bare ligegyldigt ned på cockerspanielen, som præsenterede sig ved at sniffe til hans ene sko. Den var åbenbart ikke interessant, for hunden fortsatte hurtigt med at undersøge forhaven.

„Ja, så flytter vi altså ind,“ sagde moren og lagde armene over kors i et forsøg på at værne sig imod vinden.

Jørn kiggede på hende og nikkede langsomt. „Jeg håber I falder godt til.“

Peter betragtede udlejerens lyse skæg. Det passede ikke rigtig til hans lille skikkelse. Han lignede bestemt ikke typen der gjorde sig meget i at småsludre.

„Det er jeg sikker på vi gør,“ smilede moren og strøg en vildfaren lok væk fra øjnene.

„Du har fået nøglen?“ spurgte Jørn.

Moren fiskede omtalte genstand frem fra lommen. „Jeps.“

„Fint.“ Jørn kiggede på Steffen og lod derefter blikket hvile på Peter. „Velkommen til Ulm.“

Peter smilede anstrengt. Jørn studerede tilsyneladende hans hals. Peter følte hurtigt efter med hånden og opdagede

at hans halskæde var gledet uden for trøjen. Han proppede den diskret ind og undgik udlejerens blik.

Moren brød det tavse øjeblik. „Jamen, så siger vi mange tak. Har I bagagen, drenge?“

De hankede op og gik forbi den fāmælte udlejer, som blev stående og kiggede efter dem.

Moren låste hoveddøren op og lod Steffen og Peter komme ind med taskerne. Så vendte hun sig mod kældertappen. „Nå, men vi støder jo nok på hina...“

Hun tav, da det gik op for hende at trappen var tom. Jørn var gået ned til sig selv igen. Moren trak på skuldrene, smuttede ind og lukkede døren efter sig.

„Han er da en hyggelig fætter,“ mumlede Peter og trådte skoene af, imens han så sig om i entreen.

„Ja, han virkede også lidt spøjs den dag jeg snakkede med ham,“ svarede moren. „Men han arbejder om natten og sover vist det meste af dagen, så vi kommer ikke til at se ret meget til ham. Smut nu ind og se huset. I må selv afgøre hvem der skal have det store værelse.“

Det blev naturligvis Steffen der fik det store værelse.

Peter var også komplet ligeglad. Så kunne storebroren da have plads til sine farverige plakater med Metallica og AC/DC.

Peters nye værelse havde til gengæld udsigt til Ulms livløse hovedgade.

Han stod et øjeblik og faldt i staver foran vinduet. En let dis havde lagt sig over landsbyen. Lige overfor lå en ældre bygning i to etager, som Peter ikke havde taget særlig notits af tidligere. Nu opdagede han at der med oldgamle, skæve bogstaver stod HOTEL på murværket. Der var kun lys i to af de nederste vinduer.

Peter funderede over hvor anderledes alting ville blive. Han skulle for det første vænne sig til at faren ikke var der hele tiden længere. Moren havde vist nævnt noget med en weekendordning, men det var ikke bestemt endnu.

Den næste store omvæltning ville blive den nye skole. Der lå en mindre kommuneskole i nabobyen, hvor han og Steffen skulle starte i morgen.

Peter havde boet hele sit liv i storbyen. Han var vant til biografer, stormagasiner, pizzeriaer og trafik i døgndrift. Ulm havde højst 500 boliger, og her var helt utroligt stille.

Men hvad andet kunne han gøre end at tage tingene som de kom? Han trak på skuldrene. Ingenting.

I det samme kaldte moren. Hun havde brug for drengenes hjælp til at løfte sofaen på plads.

Efter et hurtigt aftensmåltid besluttede Peter sig for at gå en tur med Bella. Han fandt hundens snor i entreen og fløjtede ad cockerspanielen. Hunden kom logrende.

Han knælede og fumlede med låsen i halsbåndet. „Er du spændt på at se byen?“

Bella virrede med hovedet så de lange ører dinglede.

„Hvad har du gang i?“

Han så op og opdagede Steffen, som stod i døren og betragtede ham kritisk. Peter slog ud med en arm. „Øh ... hvad ser det ud som om? Lufts Bella, selvfølgelig ...“

Steffen sukkede, rystede på hovedet og gik ind i stuen igen.

Peter kiggede undrende på Bella, som utålmodigt slikkede hans hånd. „Gad vide hvad der gik af ham,“ mumlede han dæmpet.

Steffen havde virket lidt sær på det sidste. Han var blevet mere indelukket. Talte sjældent, og holdt sig meget for sig selv. Men det var sikkert det med forældrene som gik ham på.

Selv om Peter heller ikke ligefrem var henrykt over skilsmis- sen, var han ikke nær så slemt mærket som storebroren. Steffen havde ellers altid været den mentalt stærkeste af brødrene. Den voksne. Ham der tog føringen når forældre- ne ikke var i nærheden.

Peter lukkede sig ud i oktoberaften. Klokkeren var kun lidt over otte, og mørket havde allerede sænket sig. Gade- lysene var tændt og tågen var taget til.

I det samme tog en bil holdt ovre ved hotellet. Det var en taxa. En mand steg ud. Han var høj og havde en sort frakke på. Uden at vide hvorfor, trådte Peter hen til hækken, så han blev skjult i skyggerne.

Manden satte en sort, bredskygget hat på hovedet og hev en stor kuffert med sig ud af taxaen. Efter ham kom den største rottweiler Peter nogensinde havde set. Den nåede næsten manden til hoften, og dens kraftige poter klakkede imod asfalten, da den luske- de rundt om bilen og snusede interesseret.

Bella trak i snoren ved synet af den store hund, men Peter holdt igen og satte sig på hug. „Det er vist ikke en legekam- merat for dig,“ hviskede han.

Manden betalte chaufføren. Bilen vendte omkring på den tomme gade og trillede tilbage i samme retning som den var kommet. Den fremmede hankede op i kufferten, men tøve- de så. Han drejede hovedet og skulede over vejen mod Pe- ters nye hjem. Frakkens opslåede krave og hatten gjorde det svært at tyde hans ansigt. Rottweilern havde sat sig og af- ventede tilsyneladende hvad der nu skulle ske.

Så drejede manden omkring og marcherede ind mod ho- veddøren. Den store hund luntede lydigt efter. Manden bankede på. Der blev åbnet. Den fremmede vekslede et par ord med en ældre mand som måtte være hotellets ejer. Man- den og hunden forsvandt ind i huset. Kort efter blev døren lukket igen og stilheden sænkede sig atter over Ulm.

„Utroligt at der er nogen der driver et hotel her i byen,“ mumlede Peter og listede ud på fortovet.

Han begav sig ned ad den tomme hovedgade. Bella lunte-

de ved hans side. Stjernehimlen var gemt af mørke skyer. Blæsten og Peters skridt imod fliserne var de eneste lyde. Husene lå bag mere eller mindre velholdte haver og hække. Der var lys i de fleste af vinduerne.

Tre husnumre fra hans nye hjem lå en smykkehandel. Det lignede en kombineret bolig og butik. Et stort glasparti vendte ud mod hovedgaden. Afskallede guldbogstaver fortalte:

ULM SMYKKEFORRETNING

ØRENRINGE – KÆDER – RINGE – BROCHER

Han så sit blege, mørkhårede spejlbillede gå ved siden af sig i de sorte ruder. Fleecetrøjen var lynet helt op under hagen og hænderne begravet i lommerne. Bella traskede for enden af snoren.

Derefter passerede de købmanden. Det var en lille butik som sikkert forsynede hele Ulm med dagligvarer. Plakater fortalte om ugens tilbud. Ved siden af købmanden lå en tankstation med kun to standere.

Lige efter kom de til et kryds som lod til at udgøre Ulms midtpunkt. Herfra ville man i dagslys næsten kunne se udkanten af byen i alle retninger, bedømte Peter. Han drejede til venstre, ned ad en villavej. Snart hørte fortovet og gadelamperne op.

Peter fortsatte ud ad en dunkel landevej. Husene blev erstattet af åbne marker. Hans øjne vænnede sig til mørket. Bella gik foran ham og snusede til græsset i vejkanten.

Selv om det var nyt for Peter, fandt han faktisk den dybe

stilhed lidt tiltalende. Derfor gik han videre væk fra byen.

Han havde ikke været mørkerød siden han var helt lille. Desuden var risikoen for at blive overfaldet garanteret minimal her i midten af ingenting. Når han plejede at gå tur med Bella i parken om aftenen kunne han derimod ikke lade være med at kigge sig over skulderen i ny og næ.

Landskabet hævede sig i en blød bakke, og enkelte træer begyndte at dukke ud af mørket til begge sider. Vejen ledte ind i noget som var begyndelsen på en skov. Asfalten blev blød af nedfaldne blade.

Peter spadserede af sted, fordybet i tanker. Vinden susede i træernes afpillede toppe.

Pludselig gav det et ryk i snoren. Han vendte sig undrende. Bella var stoppet.

„Kom så, ven,“ opfordrede han og trak prøvende.

Men cockerspanielen blev stående. Den vejrede med snuden, som om den havde fået farten af noget. Så begyndte den at pibe uroligt.

„Hvad er der med dig?“ mumlede Peter og satte sig på hug.

Den lille hund skælvede.

Med ét fik Peter fornemmelsen af at han blev betragtet. Han rejste sig alarmeret og kiggede rundt. Stammerne stod omkring ham som tavse stolper. Bag dem var der uigennemtrængeligt mørke.

En puslen. Peter snurrede rundt. Han fik øje på en busk få meter inde imellem træerne. En vind fik skovbunden til at rasle. Det så ud som om busken bølgede let. Han kneb øjnene sammen. Disen gjorde det svært at se ordentligt.

Så blev stilheden brudt, da en dyb knurren kom flydende ud af mørket og fik Peters blod til at isne. Hårene rejste sig i nakken.

Noget gemte sig derinde.

Peter turde ikke røre sig. *Var* det virkelig en busk? Han kneb øjnene sammen. Lignede det ikke mere en stor skikkelse, der sad og krøb sammen?

Han mærkede pulsen stige.

Et vindstød. Skikkelsen flyttede på sig.

Peter trådte et par skridt baglæns og opdagede at hundesnoren var tom. Bella var forsvundet.

„Bella ...?“ hviskede han.

Han rettede blikket ind i skoven igen. Det var svært at skelne skyggerne fra hinanden. Nu lignede det faktisk bare en busk, men ...

Atter lød den dyriske knurren. Denne gang højere, og fra en ny retning. Peter drejede rundt. Stirrede ind i mørkets skygger. Han kunne ikke få øje på nogen.

Panikken greb ham, og Peter vendte rundt og stormede tilbage ad vejen. Hundesnoren flagrede efter ham. Han skænkede ikke Bella en tanke. Det eneste han kunne tænke på var at komme væk fra den knurrende skikkelse. Han spurtede så hurtigt han kunne uden at se sig tilbage.

Skoven forsvandt omsider bag ham, og Peter sænkede farten en smule. Han hev voldsomt efter vejret. Han kiggede tilbage imod skoven. „Bella?“ prøvede han, men der kom intet svar.

Vejen var mørk og tom. Han var alene.

Ti minutter senere trådte Peter ind i huset og lukkede døren omhyggeligt efter sig. „Bella?“ kaldte han og hængte snoren på knagen. „Kom, vovse!“

Hunden dukkede ikke op. Den kom ellers altid når han kaldte. Måske var den slet ikke løbet hjem, men et andet sted hen?

Han trådte skoene af og gik ud i køkkenet. Fjernsynet kørte inde i stuen. Han kiggede derind. Moren og Steffen sad i sofaerne og fulgte med i en eller anden udsendelse. Bag hjørnet af lænestolen tittede Bellas hoved frem.

Peter gik hen til hunden og klappede den. „Nå, der var du, ven.“

Bella kiggede betuttet op på ham. Han kunne ikke bebrejde den for at være blevet bange. Han havde selv været tæt på at tisse i bukserne.

„Jeg troede du skulle ud og lufte hende?“ sagde Steffen uden at fjerne blikket fra tv'et.

„Det har jeg da også været,“ svarede Peter. Han så uforstående på moren og storebroren. En af dem måtte have lukket Bella ind. Han havde forventet undrende spørgsmål over at hunden var kommet alene tilbage, men de var begge optaget af fjernsynet.

Peter overvejede kort om han skulle fortælle hvad han havde oplevet. Men nu hvor han stod i den oplyste dagligstue langt fra skovens dystre mørke og knirkende træer, virkede det pludselig tåbeligt.

Hvad havde han overhovedet set? Var det ikke bare en busk der havde skræmt ham? Skyggerne og hans fantasi der havde spillet ham et pus?

Men den knurrende lyd? Det havde ikke været en lyd Bella ville kunne frembringe. Var det grenenes knagen der havde snydt ham?

Peter rystede på hovedet. Selvfølgelig havde der ikke været nogen. Hvem i alverden stod på lur midt ude i en skov på en øde landevej en kold og blæsende efterårsaften og ventede på at der skulle komme en forbipasserende, som kunne skræmmes?

Han begyndte at gå ud af stuen og kaldte Bella efter sig. Men hunden kom ikke. Han vendte sig og så den krybe yderligere ind bag lænestolen. Han studsede.

Noget *havde* i hvert fald skræmt Bella.